

IMPERATIVUS (1) *sb m*

(*lat.*) *N sg imperativus.*

Sł stp, Cn, Linde brak.

*jęz. Tryb rozkazujący [rozkazujący, rozkaziciel (*durum est*) – imperativus Cn]: gdy mam napisać bói
sie [= 3 sg] Bogá/ tedy tv kropki byđ mufłá/ by sie nie zdállá iedná fylábá buoiⁱ sie Bogá/ to ieft
*imperatiuus JanNKarGórn H v.**

MK